

Славица Пејовић
УСПОМЕНЕ СКРИВЕНИХ ИСТИНА

Уредник
Зоран Колунџија

Слика на корици
Буђење, Нејиб Рокбани

Славица Пејовић

УСПОМЕНЕ СКРИВЕНИХ ИСТИНА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Књије речи, најисане а неречене, дањују мудрост, душу нечију... Узимаш их у руке као дарове Светиої, уијааш и ираааш за мирисима Неба.

Чиџааш ириче, њесме, њоруке живоїне, изворнике рађања, њадове и усїоне људске.

Неїде снове сањао, бол боловао, живої живео и иреживео, најисао исїовед. Са надом њоклон инима.

Уїиси о љубавима среїним и несреїним, о иријаиелїма зарад радостїи и уїехе, са њаїњом и бројним веїрењачама у иїри њиховој с веїровима олујним.

Правде и неїравде њо дубинама њокова судбинских.

Први сусреї као белеї остїаје њи. И не знаш зашїо осећај блискостїи и њоисїовећења у недрима чуваш. И без намере њвоје, у њеби, њостїоје – бајке, Јернеј и њеїова за иравду борба, и љубав несїварно јака и судбина злехуда Толстїојеве Ане, Достїојевски и њеїова ироникнућа у душе добрих и злих а и еїске њесме исїорије рода свої.

И себе итражиш и ираааш, њо зайисима које иичиїтаваш и не дајеш се забраву ни иїрен. Машиїе њој... Залої је и младостї њвоја за їодине надолазеће. Оцима невиним живої бојиш, црїааш їа, у калеидоскоїу чуда уїириш њоуке дановања. Уїкиваш се у венац исїине. Лисї њо лисї оїкидаш. Зайисане бајке о иринчевима и иринцезама живоїом бришеш као и њаїуљке, Снежану леїу, вука и Црвенкаїу. Само, оїлегалце је њвоја књиїа, уїис за суїра, залої будућеї њвої сна и њуїоказ на раскрићима жића, за леї иїиїце у (не)леїу, за незнане њуїе њвоје док ходиш, којекуде.

**ТИШИНЕ
ОСАМЉЕНИХ
ПИСАМА**

*А кажу,
Ђуџи.*

Како?

*Док
Лейоџа
Грми!*

ГОВОР ЋУТЊЕ

Кажу
Не говори
Ћути

И ћутиш

Да ли ће неизговор
Лепоту ућутати

Из камена
Психу и Амора
Дивине, Давида
Са платна Мона Лизу
Климтов пољуб
Из бележнице
Наташу, Ану
Андреја, Вронског
Ил' канцонијера и Лауру

Кист, длето и перо
Утреше им пут
Озрацима неба

ЗАШТО ПОСТОЈИШ

Ти
Који луташ, дођеш па одеш
И димним клобуцима Богове призиваш
Постојиш још

Жар си
Рукама испод пепела себи те вучем
Наводиш ме по јари да ходам
Да не станем

Песму ти пишем
А можда песма и није већ писмо
Које мирисом чежње
Више од оних која на проминцле миришу
Неказано пита и одговор чека.

Донеће ти га ветар, онај неухватан
(као ти што си)
У кућу стихочувалницу, молитвеницу, исповедаоницу,
Стихотворцима и луталицама
Истина си оку невидном непрекидно понављана
А љубав љубављу се назива

Изнова
Изнова

Ти једини почетак и крај знаш
Баш ту
Ту (пре)познах те
Ту и ветар стаће!

ЗА РЕЧ ТУ

Питаш небо

Зашто постоји плавет наде
И лет птица
И призив њен да жари и пали
Дане нове

Зар мора се рећи
Сан шта каже наслутно
И шта осетиш недодиром
Причу нестварно лепу

Плес започет таласа дане
Година светлосних
До бега босоноге
Ритуалом пробуђених жеља

Од искона отаца наших
Призив тај оста
Из даљине одзвон еха
Нечуј речи те

Љубав!

ЗАЛУД, КОШАВА ЈОШ НЕ ФИЈУЧЕ

Надали су јој се
Надају јој се
Надам се
И даље да ће се надати

Без ње
За птице певачице и голубе превртаче
Нема наде
Да ваздух очисти се сам

Дочекаћу је
Не на ветрометини трга
Већ у крошњама дрвећа у парку
Са веверицама и совама
Пријатељицама веселим и мудрим

Јутром
Од врабаца и поштар
Сазнаћу
Колико је кошавом зрак очишћен
И добар за дисање

Па како другачије?

Само да дуне
И за ине
У нади што слове!

И ТАКО

Показа се небо варљиво
Сунце па киша
У истом дану

И све се показу
Као на длану

Ко мало има сиромаш није
То онај је што хтео би више
Сенека тако рече
А паметан био

Ајнштајн тек прозбори
да људскост и свемир
бесконачни су само
(за свемир сигуран не би)

Џивџану
Што славуј би да буде
Ово за наук
Тешко

Нит цвркута нит поја
Поноћ му ни на помоћ
У небо да гледа
Звезде нема

Варљиво све је
Мудраци знају!

ПЛАВИ ВЕНАЦ

Далеко од кључа
За све што је у трагу или у трави
Забеласало одгонетам

Да ли је ово (у)суд
Кобна нит
Врпца неувезана и слободна
Мимик(риј)ом жеља повезана лебди

Тако
Као да никад ништа било није
А било и јесте
Ако није биће

Бићу дуга
Озон бићеш Ти и Небо
Ореол плави ловора венац
Само наш биће

Знај!

КАД ЖИВОТ ОТВОРИШ

У руке узмеш благо
Листаш
Шта прво да читаш не знаш
Сви крећу од почетка
Неко са краја одмах
Али почетак некад крај је
А крај почетак увек

Отвараш насумице
Та права је
Увек заводна и моћна
Са зрнцима душе
Наде
Туге
Страсти у лебдењу снова

И тло утабано небом
Као даровано
Видиш
Спознајеш знамен
Насумице отворен
Не на почетку
Не ни на крају
Записан прасак
Сусрет

Препознатих...